

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z wniosku E. spółki z o.o. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o wydanie pisemnej interpretacji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 czerwca 2020 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 lutego 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 lutego 2019 r., sygn. akt III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 30 stycznia 2017 r., sygn. akt XIV U (...), którym Sąd pierwszej instancji uwzględnił odwołanie E. Sp. z o.o. z siedzibą w W. od decyzji organu rentowego z 8 sierpnia 2016 r.

E. Sp. z o.o. z siedzibą w W. złożyła odwołanie od decyzji nr [...] Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z 8 sierpnia 2016 r., w której organ rentowy na podstawie art. 10 ust. 1 i ust. 5 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2015 r., poz. 584 ze zm.) w związku z art. 83d ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.), uznał za nieprawidłowe stanowisko zawarte we wniosku E. Sp. z o.o. z 21 lipca 2015 r. doręczonym 1 sierpnia 2015 r. w części dotyczącej

podlegania ubezpieczeniom społecznym przez cudzoziemców zatrudnionych przez polskiego przedsiębiorcę na terenie Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy zlecenia. Odwołująca się wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji przez uznanie, że zatrudnieni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy zlecenia obywatele Ukrainy, których pobyt nie ma charakteru stałego, nie podlegają ubezpieczeniom społecznym na zasadach określonych ustawą z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej się kosztów procesu według norm przepisanych. Odwołująca się spółka zarzuciła organowi rentowemu naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 5 ust. 2 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych przez przyjęcie, że wymienione w art. 5 ust. 2 przesłanki niepodlegania ubezpieczeniom społecznym, tj.: posiadanie statusu cudzoziemca, pobyt niemający charakteru stałego, zatrudnienie w obcych przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych, misjach, misjach specjalnych lub instytucjach międzynarodowych muszą być spełnione łącznie. W uzasadnieniu odwołania Spółka wskazała, że w jej opinii interpretacja art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych musi prowadzić do wniosku, że obejmuje on dwa różne stany faktyczne. Pierwszy dotyczący zatrudnienia na obszarze RP obywateli państw obcych, których pobyt nie ma charakteru stałego, a drugi dotyczący obywateli państw obcych, którzy zatrudnieni są w obcych przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych, misjach, misjach specjalnych lub instytucjach międzynarodowych. Zakresem podmiotowym art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych są objęci zarówno obywatele państw obcych zatrudnieni w placówkach wymienionych w tym przepisie (niezależnie od charakteru ich pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej), jak również obywatele państw obcych niezatrudnieni w takich placówkach, o ile ich pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie miał charakteru stałego. Odwołująca się wskazała, że takie rozumienie powołanego przepisu jest utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który uważa, że brak jest podstaw do uznania, że użycie w tym przepisie spójnika „i” wskazuje na koniunkcję oznaczającą wymóg łącznego spełnienia dwóch przesłanek

niepodlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego przez obywateli państw obcych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania płatnika składek, zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem określonych. W uzasadnieniu wskazano, że w decyzji z 9 sierpnia 2016 r. organ rentowy uznał stanowisko wnioskodawcy za nieprawidłowe. Jak bowiem stanowi art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia oraz osobami z nimi współpracującymi. Ustawa w zakresie wskazania podmiotów podlegających ubezpieczeniom społecznym nie posługuje się kryterium obywatelstwa czy miejsca pobytu lub zamieszkania. Oznacza to, że obowiązkiem ubezpieczenia społecznego objęci są również cudzoziemcy, jeżeli spełniają warunki podlegania tym ubezpieczeniom określone ustawą, a tak jest, gdy z cudzoziemcem zostaje zawarta umowa zlecenia. Jedynie ratyfikowana umowa międzynarodowa jako prawo nadrzędne może wykluczyć stosowanie polskich przepisów o ubezpieczeniach społecznych do obywateli państwa będącego stroną umowy. W opisanym stanie faktycznym taka sytuacja jednak nie zachodzi, co wynika z podpisanej 18 maja 2012 r. umowy między Rzeczpospolitą Polską a Ukrainą o zabezpieczeniu społecznym, regulującej m.in. kwestie ustawodawstwa, jak jakiemu podlega osoba zatrudniona na terenie jednej ze stron umowy.

Wyrokiem z 30 stycznia 2017 r., sygn. akt XIV U (...) Sąd Okręgowy w W. w pkt 1. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w G. z 8 sierpnia 2016 r. nr [...] w ten sposób, że uznał za prawidłowe stanowisko E. Sp. z o.o. w W. dotyczące podlegania ubezpieczeniom społecznym przez cudzoziemców zatrudnionych przez polskiego przedsiębiorcę na terenie Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy zlecenia; w pkt 2. zasądził od Zakładu Ubezpieczeń

Spółecznych w G. na rzecz E. Sp. z o.o. w W. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od tego wyroku wniósł organ rentowy, zarzucając mu naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 z późn. zm.); art. 2a ust. 1 i 2 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 328 §2 k.p.c.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

Sąd drugiej instancji wskazał, że utrwalona jest w orzecznictwie wykładnia art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 300 ze zm., dalej jako ustawa systemowa), stosownie do którego nie podlegają ubezpieczeniom społecznym określonym w ustawie obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego i którzy są zatrudnieni w obcych przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych, misjach, misjach specjalnych lub instytucjach międzynarodowych, chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej. Sąd Najwyższy jednolicie bowiem przyjmuje, że przepis ten powinien być odczytywany w ten sposób, że nie podlegają ubezpieczeniom społecznym określonym w ustawie dwie odrębne kategorie osób, po pierwsze - obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego i po drugie - obywatele państw obcych, którzy są zatrudnieni w obcych przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych, misjach, misjach specjalnych lub instytucjach międzynarodowych (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 stycznia 2007 r., I UK 225/06, OSNP 2008 nr 3-4, poz. 46; z 28 maja 2008 r., I UK 303/07, OSNP 2009 nr 17-18, poz. 243; z 6 stycznia 2009 r., II UK 116/08, LEX nr 738351; z 6 września 2011 r., I UK 60/11, LEX nr 1102994). A zatem nieprawidłowe było stanowisko organu rentowego zawarte w zaskarżonej decyzji oraz w apelacji, jakoby użyty w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej spójnik „i” jest koniunkcją oznaczającą wymóg łącznego spełnienia dwóch przesłanek niepodlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego przez obywateli państw obcych, czyli że hipotezą tego przepisu objęci są ci, którzy spełniają zarówno warunek braku stałego charakteru pobytu na

obszarze Państwa Polskiego jak i warunek zatrudnienia w wymienionych placówkach. Ponadto Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że o tym czy dany pobyt ma charakter stały decydują każdorazowo okoliczności konkretnego przypadku. Oznacza to, że w ewentualnym sporze z organem rentowym o podleganie ubezpieczeniom społecznym będą wyjaśniane i ustalane indywidualne okoliczności faktyczne odnośnie do rzeczywistego charakteru pobytu danego obywatela państwa obcego w okresie objętym decyzją w relacji do tytułu jego ubezpieczenia.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną organ rentowy w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego), pkt 2 (potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości) k.p.c.

Wskazano, że w zdaniem organu rentowego istnieje potrzeba wykładni przepisów art. 6 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 5 ust. 2 w zw. z art. 2a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych budzących poważne wątpliwości interpretacyjne, jak też istnieje istotne zagadnienie prawne dotyczące ustalenia, czy w odniesieniu do osób zatrudnionych na czas określony na podstawie umowy zlecenia niebędących obywatelami polskimi (obywatele Ukrainy), których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter przejściowy, bowiem osoby te nie przebywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z zamiarem stałego pobytu, nie posiadają zezwolenia na pobyt stały, tylko wizy na czas określony bądź karty tymczasowego pobytu, które po wykonaniu określonej pracy kończą zatrudnienie u pracodawcy i wracają do kraju zastosowanie znajdzie norma art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych co prowadziłoby do uznania, że pobyt tych osób na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zawsze nie ma charakteru stałego.

Wnioskodawca nie składał odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna organu rentowego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że strona skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1

k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Zgodnie, natomiast z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz

przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepublikowane; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepublikowane; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

W skardze kasacyjnej nie ma uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania w powyższym rozumieniu, ponieważ wykładnia art. 5 ust. 2 ustawy systemowej jest utrwalona w orzecznictwie, co trafnie zauważyły Sady obu instancji, odwołując się do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w wyrokach: z 17 stycznia 2007 r., I UK 225/06; z 28 maja 2008 r., I UK 303/07; z 6 stycznia 2009 r., II UK 116/08; z 17 września 2009 r., II UK 2009 r., i z 6 września 2011 r., I UK 60/11. Z powołanych orzeczeń wynika, że użycie w treści art. 5 ust. 2 ustawy systemowej spójnika „i” stanowi koniunkcję (złączenie) dwóch zdań odnoszących się do niezależnych od siebie dwóch kategorii określonych w nim osób niepodlegających obowiązkowi ubezpieczenia społecznego (tych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego i tych, które są zatrudnione w wymienionych placówkach niezależnie od charakteru pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej). A zatem zakresem podmiotowym art. 5 ust. 2 ustawy są objęci zarówno obywatele państw obcych zatrudnieni w placówkach wymienionych w tym przepisie (niezależnie od charakteru ich pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej), jak również obywatele państw obcych niezatrudnieni w takich placówkach, o ile ich pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego. Powyższy pogląd Sąd Najwyższy powtórzył w wyroku z 12 lipca 2017 r., II UK 295/16 (LEX nr 2347776), zwracając uwagę na dynamiczny charakter

wykładni art. 5 ust. 2 ustawy systemowej co do przesłanki „stałego pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej” i wskazując, że dla stwierdzenia czy cudzoziemiec podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym istotne jest istnienie tytułu podlegania ubezpieczeniom, a nie czas trwania jego pobytu w Polsce. W świetle cytowanych powyżej orzeczeń Sądu Najwyższego nie można także uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bowiem Sąd Najwyższy konsekwentnie przyjmuje, że termin „nie podlegają ubezpieczeniom społecznym obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego”, zawarty w treści art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, należy dekodować w powiązaniu z systemem ubezpieczenia społecznego, a nie przez odwoływanie się do przepisów o charakterze meldunkowym, ilościowym (ile razy dana osoba wjeżdża do kraju i jak długo tu pozostaje). Wobec tego uzyskanie przez cudzoziemca zezwolenia na pobyt na czas oznaczony wcale nie przeczy stałemu pobytowi w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, jako że nawet taki pobyt jest również stały w sensie „niezmienny w danym okresie” (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 17 września 2009 r., II UK 11/09, LEX nr 794874). Tym samym Sąd Najwyższy w wyroku z 17 września 2009 r., II UK 11/09 uznał, że pojęcie „pobytu stałego” z art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, nie może bezpośrednio zależeć od przepisów ustaw o cudzoziemcach z 25 czerwca 1997 r. (Dz.U. z 2001 r. Nr 127, poz. 1400 ze zm.) i z 13 czerwca 2003 r. (Dz.U. z 2011 r. Nr 264, poz. 1573 ze zm.), a ściślej od czasu, na który cudzoziemcowi udziela się zezwolenia na pobyt w Polsce. Nie jest uprawnione założenie wykluczające z pojęcia pobytu stałego w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej pobytu cudzoziemca na podstawie zezwolenia na czas oznaczony i akceptujące taki stały pobyt dopiero w przypadku zezwolenia na pobyt na czas nieoznaczony (art. 19 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach z 1997 r.) albo zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE (art. 65 ust. 7 ustawy o cudzoziemcach z 2003 r.).

W związku z powyższym przypomnieć trzeba, że istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów nie występują, jeżeli Sąd Najwyższy w pewnej kwestii wyraził pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą

okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.